

ved, at han træder ud, man maa se hen til, hvorledes Forholdet stiller sig gennemsnitsvis. Jeg tror rigtignok, at det er en stor Vildfarelse, naar man vil sammenligne dette Forhold med det Forhold, der selvfølgelig altid er til Stede ved Livsforf. at Tilfældet raader, at der tjenes paa nogle og tabes paa andre. I dette Forhold er Tilfældet det afgørende, men i hint er det afgørende den ene Paris egen Beslutning. Utsaa er der meget stor Forskel derpaa. Det er en Selvfølge, at ingen Livsforf. kan baseres derpaa, at den, der forsikrer, aldrig skal tabe, den Sag er ganske klar. Forsikringen maa baseres paa, at man vinder paa nogle det, man taber paa andre, idet Tilfældet i Liv og Død bliver det afgørende. Men noget ganske andet er det jo, hvor der er Spørgsmaal om Tab, hidrørende fra den enes frivillige Beslutning, det forekommer mig ikke, at man der kan henvise til, at Anstalten vel kan tabe paa den ene frivilligt udtrædende, fordi den tjener paa andre, der blive.

Da jeg har Ordet, vil jeg endnu gøre den Bemærkning, at hvad jeg før anførte om Laan i Livsforf. policer og om det mindre sikre derved, selvfølgelig ikke gælder, naar Laanene holdes inden for, hvad der allerede er erhvervet paa Forsikringen, med andre Ord, holdes inden for det, som enhver efter § 10 i Loven af 1870 ved sin Udtrædelse vil have til gode hos Anstalten. Det er sikkert, og saa var det ogsaa rigtigt af mig at gøre den Bemærkning, jeg før fremkom med angaaende Anstalten som Laan-giver, da den aldrig laaner ud over det Beløb. Det er en Erkendelse, jeg paa Forhaand vil udtale lige over for det, som den ærede Ordfører har anført om Laan paa Livsforf. policer.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Den højtærede Finansminister har, forekommer det mig, gjort Spørgsmaalet om Endringsforslaget Nr. 1 meget større, end det efter min Opfattelse er. Det forekommer mig nemlig, at naar det hele, der er Tale om, er en Mindreindtægt for Anstalten af gennemsnitsvis 8—10,000 Kr. om Aaret, er hele Sagen ikke saa megen Modstand værd, om jeg saa maa sige, og naar særlig Embedsmændenes Lantime drages frem til Sammenligning, og der tales om det lille Beløb, som den andrager, maa det maaske være mig tilladt at oplyse, at Lantimebeløbet var i 1890 65,000 Kr. og i det følgende Aar 64,000, altsaa et Beløb, der er meget betydeligt større end det, her er Tale om; derfor kan Sammenligning ikke drages.

Jeg skal herved blot bemærke, at jeg aldeles ikke har noget imod Embedsmændenes Lønning, jeg finder tværtimod, at Lønningsforholdene ved Anstalten godt kunne trænge til paa flere Steder at være bedre, end de ere, thi jeg finder, at der er udmærkede Kræfter ved Anstalten, som ikke saa den Løn, som jeg vilde anse for at være tilstrækkelig i Forhold til disse Mænds Kapacitet. Jeg har derfor ikke paa nogen Maade noget imod Lønningsernes Størrelse, men jeg kan ganske vist have noget imod Lønningsmaaden, og jeg finder heller ikke, at den Maade, at lønne med Lantime, er særdeles heldig. Smidlertid skal jeg ikke opholde mig derved, men kun gøre nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Finansminister.

Jeg er i det hele taget enig i, hvad den højtærede Minister udtalte angaaende Spørgsmaalet om Helbredstillæget, jeg har ikke parallelliseret Udvalgets Forslag med Hensyn til Driftstillæget med Forslaget om Helbredstillægets Vortfalden paa anden Maade, end at jeg har sagt, at jeg ønskede her som Resultat det samme, i det væsentlige det samme, men ikke af de samme Grunde. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at der er særlige Grunde, der tale for, at Helbredstillæget maa behandles saaledes, som Regeringen ogsaa havde foreslaet at behandle det, men jeg mener, at der er gode Grunde til at faa samme Resultat frem her, hvor der er Spørgsmaal om Driftstillæget. Den Bemærkning, at Forslaget ikke vil ramme ligeligt, har jo Udvalget allerede imodegaet i Betænkningen. Det forholder sig ganske vist saaledes, at naar man tegner en Forsikring, hvad enten det er Livsforf. eller Livrente, mod et Indstud en Gang for alle, betaler man ogsaa straks hele Driftstillæget, og der bliver ikke Tale om at betale noget senere, men der bliver heller ikke Tale om, hvis man ophæver denne Forsikring, at saa noget af Tillæget tilbage. Udvalget har allerede bemærket, at der her naturligvis er en lille Anomali; men det maa dog erindres, at Forholdet jo er det, at dersom en Mand, der har tegnet en Livrente mod Indstud en Gang for alle, ved Udtrædelsen skulde have noget udbetalt af Driftstillæget, vilde det betyde, at han skulde positivt have tilbagebetalt nogle af de Penge, som han allerede selv havde indstudt og frivillig givet, men i det Tilfælde, vi her behandle, er der ikke Tale om Tilbagebetaling af erlagt Beløb, men derimod om Frigørelse for Betaling for hele den fremtidige Løbetid; der er dog mellem de to Tilfælde virkelig en meget stor Forskel. Jeg kan i meget henholde mig til, hvad min ærede Kollega, det ærede Ade